

" মৰমৰ সন্তানসকল - মনুষ্যক দেৱতা কৰি তোলাৰ সেৱাত বিধিনি নিশ্চয় আহিব। তোমালোকে কষ্ট সহ্য কৰিও এই সেৱাত তৎপৰ হৈ থাকিব লাগে, দয়াশীল হ'ব লাগে "

প্ৰশ্ন: যাৰ অন্তিম জন্মৰ স্মৃতি থাকে তেওঁলোকৰ লক্ষণ কি হ'ব?

উত্তৰ: * উত্তৰ :- তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত থাকিব যে এতিয়া আমি এই দুনিয়াত দ্বিতীয় জন্ম ল'ব নালাগে আৰু অন্যক জন্ম দিবও নালাগে। এয়া পাপ আত্মাৰ দুনিয়া, ইয়াৰ এতিয়া আৰু বুদ্ধি হ'ব নালাগে। এই দুনিয়াৰ বিনাশ হ'ব লাগে। আমি এই পুৰণি বস্ত্ৰক এৰি নিজৰ ঘৰলৈ যাম। এতিয়া নাটক পুৰা হ'বৰ হ'ল।

গীত: নতুন সময়ৰ কলি (নই উমৰ কি কলিয়া)

ওঁম শান্তি।পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায় যে তোমালোক সন্তানসকলে প্ৰত্যেকৰে জ্যোতি জগাই তুলিব লাগে। এয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। পিতাৰো বেহদৰ খেয়াল থাকে যে যি মনুষ্য মাত্ৰ আছে, তেওঁলোকক মুক্তিৰ ৰাস্তা দেখুৱাওঁ। পিতা আহিছেই - সন্তানসকলৰ সেৱাৰ কাৰণে, দুখৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবৰ কাৰণে। মনুষ্যই বুজি নাপায় যে এয়া হৈছে দুখ গতিকে সুখৰো কোনো স্থান আছে। এইটো নাজানে। শাস্ত্ৰত সুখৰ স্থানকো দুখৰ স্থান কৰি দিছে। এতিয়া পিতা হ'ল দয়াশীল। মনুষ্যইতো এইটোও নাজানে যে আমি দুখী কিয়নো সুখৰ আৰু সুখ দিওঁতা পিতাৰ বিষয়ে নাজানেই। এয়াও ডাৰ্মাৰ বিধান। সুখ বুলি কাক কয়, দুখ বুলি কাক কয় - সেয়া নাজানে। ঈশ্বৰৰ কাৰণে কে দিয়ে যে তেৱেঁ সুখ-দুখ দিয়ে। অৰ্থাৎ তেওঁৰ ওপৰত কলংক লগায়। ঈশ্বৰ, যাক পিতা বুলি কোৱা হয়, তেওঁক নাজানে। পিতাই কয় - মই সন্তানসকলক সুখেই দিওঁ। তোমালোকে এতিয়া জানা যে বাবা আহিছে পতিতসকলক পাৱন কৰিবৰ কাৰণে। কয় যে মই সকলোকে লৈ যাম মিঠা ঘৰলৈ (Sweet home)। সেই মিঠা ঘৰো পাৱন হয়। তাত কোনো পতিত আত্মা নাথাকে। সেই ঠিকনা কোনেও নাজানে। এনেকৈ কয় যে অমুক সিপাৰে নিৰ্বাণত গ'ল। কিন্তু বুজি নাপায়। বুদ্ধ সিপাৰে নিৰ্বাণত গ'ল গতিকে নিশ্চয় তাৰ নিবাসী আছিল। তালৈকে গ'ল। অহু, তেওঁতো গ'ল বাকী অন্যসকল কেনেকৈ যাব? লগততো কাকো লৈ যোৱা নাই। আচলতে তেওঁ নাযায় সেয়েহে সকলোৱে পতিত-পাৱন পিতাক স্মৰণ কৰে। পাৱন দুনিয়া দুখন, এখন মুক্তিধাম, আনখন জীৱন মুক্তিধাম। শিৱপুৰী আৰু বিষ্ণুপুৰী। এয়া হ'ল ৰাৱণ পুৰী। পৰমপিতা পৰমাত্মাক ৰাম বুলিও কোৱা হয়। ৰামৰাজ্য বুলি কোৱা হয়, গতিকে বুদ্ধি পৰমাত্মাৰ ফালে গুছি যায়। মনুষ্যকতো সকলোৱে পৰমাত্মা বুলি নামানিব। গতিকে তোমালোকৰ দয়া ওপজে। কষ্টতো সহ্য কৰিবই লাগিব।

বাবাই কয় - মিঠা সন্তানসকল, মনুষ্যক দেৱতা কৰি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত এই জ্ঞান যন্ত্ৰত বিধিনি বহুত আহিব। গীতাৰ ভগৱানে জানো গালি খোৱা নাছিল। গালি তেৱেঁ আৰু তোমালোকেও খোৱা। কোৱা হয় নহয় যে এওঁ হয়তো চতুৰ্থীৰ চন্দ্ৰমা দেখিছিল। এই সকলোবোৰ হৈছে সাধু কথা। দুনিয়াত কিমান ময়লা আছে। মনুষ্যই কি-কি যে খায়, জীৱবোৰক মাৰে, কি-কি যে কৰে! পিতা আহি এই সকলোবোৰ কথাৰ পৰা মুক্ত কৰি দিয়ে। দুনিয়াত মৰা-মৰি কিমান যে হয়। তোমালোকৰ কাৰণে পিতাই কিমান সহজ কৰি দিয়ে। পিতাই কয় - তোমালোকে কেৱল মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। সকলোকে এটা কথাই বুজোৱা। পিতাই কয় যে নিজৰ শান্তিধাম আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰা। তোমালোক আচলতে তাৰ বাসিন্দা হোৱা। সন্যাসীলোকসকলেও তাৰ বাবেহে ৰাস্তা দেখুৱায়। যদি এজন নিৰ্বাণধামলৈ গুছি গ'ল তেন্তে আকৌ অন্যক কেনেকৈ লৈ যাব? তেওঁক কোনে লৈ যাব? ধৰি লোৱা, বুদ্ধ নিৰ্বাণধামলৈ গ'ল, তেওঁৰ বৌদ্ধিসকল ইয়াত বহি আছে। তেওঁলোককো উভতাই লৈ যাব লাগে। গায়নো কৰে যিসকল পয়গম্বৰ আছে সকলোৰে আত্মা ইয়াত আছে, অৰ্থাৎ কাৰোবাৰ নহয় কাৰোবাৰ শৰীৰত আছে তথাপিও মহিমা গাই থাকে। অহু, ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰি গ'ল পিছত কি হ'ল? মুক্তিলৈ যাবৰ কাৰণে মনুষ্যই কিমান যে মাথা খুটুৱাই থাকে। বাবাইতো এই জপ তপ তীৰ্থ আদি শিকোৱা নাই। পিতাই কয় - মই আহোৱেই সকলোৱে গতি-সংগতি কৰিবলৈ। সকলোকে লৈ যাওঁ। সত্যযুগত জীৱনমুক্তি হয়। এটাই ধৰ্ম, বাকী সকলো আত্মাকে পুনৰ লৈ যায়। তোমালোকে জানা যে সেই পিতা হৈছে বাগিচাৰ মালিক আমি সকলো মালী হওঁ। মম্মা-বাবা আৰু সকলো সন্তান মালি হৈ বীজ ৰোপণ কৰি থাকে। কলম ওলায় (পোখা মেলে) আৰু মায়াৰ ধুমুহা লাগি যায়। অনেক প্ৰকাৰৰ ধুমুহা আছে। এয়া হৈছে মায়াৰ বিধিনি। ধুমুহা আহিলে সুখিব লাগে - বাবা, ইয়াৰ বাবে কি কৰা উচিত? শ্ৰীমত দিওঁতা হৈছে পিতা। ধুমুহাতো আহিবই। প্ৰথম নম্বৰত হৈছে দেহ-অভিমান। এইটো বুজি নাপায় যে মই অবিনাশী আত্মা হওঁ, এই শৰীৰ বিনাশী হয়। আমাৰ ৪৪ জন্ম পুৰা হ'ল। আত্মাইহে পুনৰ্জন্ম লয়। বাৰে বাৰে এটা শৰীৰ এৰি অন্য

এটা লোৱাতো আত্মাৰহে কাম। এতিয়া পিতাই কয় - তোমালোকৰ এয়া অন্তিম জন্ম। এই দুনিয়াত দ্বিতীয় জন্ম ল'ব নালাগে আৰু জন্ম দিবও নালাগে। সোধে যে তেন্তে সৃষ্টিৰ বৃদ্ধি কেনেকৈ হ'ব? হেৰ', এই সময়ত সৃষ্টিৰ বৃদ্ধি হ'ব নালাগে। এয়াতো ব্ৰষ্টাচাৰৰ বৃদ্ধি। এই নিয়ম ৰাৱণৰ পৰা আৰম্ভ হৈছে। দুনিয়াক ব্ৰষ্টাচাৰী কৰি তোলাতো হ'ল ৰাৱণ। শ্ৰেষ্ঠাচাৰী ৰামে কৰি তোলে। ইয়াতো তোমালোকে কিমান পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। বাৰে বাৰে দেহ-অভিমান আহি যায়। যদি দেহ-অভিমানত নাহা তেন্তে নিজকে আত্মা বুলি ভাবিলা হয়। সত্যযুগত নিজক আত্মা বুলিতো বুজি পায় নহয় জানো। জানে যে এতিয়া আমাৰ এই শৰীৰ বৃদ্ধ হ'ল, ইয়াক এৰি নতুন ল'ম। ইয়াততো আত্মাৰো জ্ঞান নাই। নিজক দেহ বুলি ভাবি বহি আছে। এই দুনিয়াৰ পৰা গুছি যোৱাৰ মন তেওঁলোকৰ হয় যিসকল দুখী হৈ আছে। তাততো সুখেই আছে। বাকী আত্মাৰ জ্ঞান তাত থাকে। এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটা লয় সেয়েহে দুখ নহয়। সেয়া সুখৰ প্ৰালম্ব। ইয়াতো আত্মা বুলিতো কয়, আকৌ কোনোৱে আত্মাই পৰমাত্মা বুলি কৈ দিয়ে। আত্মা আছে, এইটো জ্ঞান আছে। কিন্তু এইটো নাজানে যে আমি এইটো ৰূপত উভতি যাব নোৱাৰো। এটা শৰীৰ এৰি পুনৰ অন্য এটা নিশ্চয় ল'ব লাগিব। পুনৰ্জন্মকতো সকলোৱে মানিব। কৰ্মভোগ ভুগিব লাগে। মায়াৰ ৰাজ্যত কৰ্ম, বিকৰ্মই হৈ যায়, গতিকে কৰ্মভোগ ভুগি থাকিব লাগে। তাত এনেকুৱা কৰ্ম নহয়, যাৰ বাবে কৰ্মভোগ ভুগিবলগীয়া হয়।

এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে উভতি যাব লাগিব। বিনাশ হ'বই লাগিব। বোমাৰ অনুশীলনো কৰি আছে। থঙত আহি পিছত মাৰি পঠিয়াব। এয়া শক্তিশালী বোমা। গায়নো আছে যে “ইউৰোপবাসী যাদৱ”। লাগিলে আমি সকলো ধৰ্মৰ লোকসকলক ইউৰোপবাসী বুলিয়ে ক'ম। ভাৰত হৈছে এফালে। বাকী সেই সকলোকে মিলাই দিলে। নিজৰ থঙৰ বাবে তেওঁলোকৰ স্নেহো বহুত। কিন্তু বিধিৰ বিধানই এনেকুৱা যে কি কৰিব? শক্তি সকলো তোমালোকক বাবাই দি আছে। যোগ বলেৰে তোমালোকে ৰাজ্য লৈ লোৱা। তোমালোকক কোনোধৰণৰ কষ্ট নিদিয়। কেৱল পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা, দেহ-অভিমান এৰা। কয় যে মই ৰামক স্মৰণ কৰো, শ্ৰীকৃষ্ণক স্মৰণ কৰো, তেন্তে তেওঁলোকে জানো নিজক আত্মা বুলি ভাবে। আত্মা বুলি যদি ভাবে তেন্তে আত্মাৰ পিতাক কিয় স্মৰণ নকৰে? পিতাই কয় - মোক পৰমপিতা পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰা। তোমালোকে জীৱ আত্মাক কিয় স্মৰণ কৰা? তোমালোক দেহী-অভিমानी হ'ব লাগে। মই আত্মা হওঁ, পিতাক স্মৰণ কৰো। বাবাই নিৰ্দেশ দিছে - স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু উত্তৰাধিকাৰো বুদ্ধিত আহি যাব। পিতা আৰু সম্পত্তি অৰ্থাৎ মুক্তি আৰু জীৱনমুক্তি। ইয়াৰ বাবেই হাবাখুৰি খাই থাকে। যজ্ঞ, জপ, তপ আদি কৰি থাকে। পোপৰ পৰাও আশীৰ্বাদ ল'বলৈ যায়, ইয়াত পিতাই কেৱল কয় যে দেহ-অভিমান এৰা, নিজক আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰা। এই নাটক সম্পূৰ্ণ হ'বৰ হ'ল, আমাৰ ৪৪ জন্ম পূৰা হ'ল, এতিয়া যাব লাগে। কিমান সহজ কৰি বুজায়। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও বুদ্ধিত এইটো ৰাখা। যেনেকৈ নাটক পূৰা হোৱাৰ সময় হ'লে বুজি পায় যে বাকী ১৫ মিনিট আছে। এতিয়া দৃশ্য পূৰা হ'ব। ভাওৰীয়াসকলে বুজি পায় যে আমি এই পোচাক সলাই ঘৰলৈ যাম। এতিয়া সকলোৱে উভতি যাব লাগিব। এনেকুৱা-এনেকুৱা কথা নিজৰ লগত পাতিব লাগে। কিমান সময় আমি সুখ-দুখৰ অভিনয় কৰিলো, এইটো জানে। এতিয়া পিতাই কয় যে মোক স্মৰণ কৰা, দুনিয়াত কি-কি হৈ আছে, এই সকলোবোৰ পাহৰি যোৱা - এই সকলোবোৰ এতিয়া শেষ হৈ যাব, এতিয়া উভতি যাব লাগিব। তেওঁলোকে ভাবে যে কলিযুগ এতিয়া ৪০ হাজাৰ বছৰ চলিব। ইয়াক ঘোৰ অন্ধকাৰ বুলি কোৱা হয়। পিতাৰ পৰিচয় নাই। জ্ঞান মানে পিতাৰ পৰিচয়, অজ্ঞান মানে ন' পৰিচয়। গতিকে ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। এতিয়া তোমালোক পূৰা আলোকত আছা - পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। এতিয়া ৰাতি পূৰা হ'ব, আমি উভতি যাম। আজি ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি, কালিলৈ ব্ৰহ্মাৰ দিন হ'ব, সলনি হ'বলৈ সময়তো লাগিব নহয় জানো। তোমালোকে জানা যে এতিয়া আমি মৃত্যু লোকত আছোঁ, কালিলৈ অমৰলোকত থাকিম। এনেকৈয়ে এই ৪৪ জন্ম চক্ৰ ঘূৰি থাকে। ই বন্ধ নহয়। বাবাই কয় - তোমালোকে কিমান বাৰ মোৰ লগত মিলিত হৈছা বাৰু? সন্তানসকলে কয় যে অনেকবাৰ মিলিত হৈছোঁ। তোমালোকৰ ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ পূৰা হয় গতিকে সকলোৰে হৈ যাব। ইয়াক কোৱা হয় জ্ঞান। জ্ঞান দিওঁতা হৈছেই জ্ঞান সাগৰ, পৰমপিতা পৰমাত্মা, পতিত-পাৱন। তোমালোকে সুধিব পাৰা যে পতিত-পাৱন বুলি কাক কোৱা হয়? ভগৱানতো নিৰাকাৰক কোৱা হয় তেন্তে আকৌ তোমালোকে ৰঘুপতি ৰাঘৱ ৰাজা ৰাম বুলি কিয় কোৱা? আত্মাসকলৰ পিতাতো সেই নিৰাকাৰেই হয়, বহুত যুক্তিৰে বুজাব লাগে।

দিনে-প্ৰতিদিনে তোমালোকৰ উন্নতি হৈ গৈ থাকিব কিয়নো গুট জ্ঞান প্ৰাপ্ত হৈ থাকে। বুজাবৰ কাৰণে আছে কেৱল অক্ষৰ (ভগৱানৰ) কথা। ভগৱানক পাহৰিলে মাউৰা হৈ যায়, দুখী হৈ থাকে। এজনৰ দ্বাৰা এজনক জানিলে তোমালোক ২১ জন্ম সুখী হৈ যোৱা। এয়া হৈছে জ্ঞান, সেয়া হৈছে অজ্ঞান, এনেকৈ কৈ দিয়ে যে পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপী। হেৰ' তেওঁতো পিতা হয়। পিতাই কয় - তোমালোকৰ ভিতৰত ভূত সৰ্বব্যাপী আছে। ৫ বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণ সৰ্বব্যাপী আছে। এই কথাবোৰ বুজাবলগীয়া হয়। আমি ঈশ্বৰৰ কোলাত আছো- এনেকৈ অতি তীব্ৰ নিচাত থাকিব লাগে। আকৌ ভৱিষ্যতলৈ দেৱতাৰ

কোলালৈ যাম। তাততো সদায় সুখ। শিৱবাবাই আমাক তুলি লৈছে। তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে। নিজৰ আৰু আনৰো কল্যাণ কৰিব লাগে তেতিয়াহে ৰাজ্য পদ পাবা। এয়া বুজিবৰ কাৰণে বহুত ভাল কথা। শিৱবাবা হ'ল নিৰাকাৰ, আমি আত্মাসকলো নিৰাকাৰ। তাত আমি অশৰীৰী নাওঁঠ হৈ আছিলো। বাবাতো সদায় অশৰীৰী হৈয়ে থাকে, বাবা কেতিয়াও শৰীৰ ৰূপী পোচাক পিন্ধি পুনৰ্জন্ম নলয়। বাবাই এবাৰেই অৱতৰিত হয়। প্ৰথমে-প্ৰথমে ব্ৰাহ্মণ ৰচনা কৰে গতিকে তেওঁক নিজৰ কৰি অন্য নাম ৰাখিবলগীয়া হয়। ব্ৰহ্মা নাথাকিলে ব্ৰাহ্মণ ক'ৰ পৰা আহিব? গতিকে এয়া তেওঁৰেই হয় যিয়ে সম্পূৰ্ণ ৪৪ জন্ম লৈছে, বগা যি পুনৰ ক'লা হৈছে, সুন্দৰৰ পৰা শ্যাম, শ্যামৰ পৰা সুন্দৰ হয়। ভাৰতৰো আমি শ্যাম-সুন্দৰ নাম ৰাখিব পাৰো। ভাৰতকে শ্যাম, ভাৰতৰে সোণালী যুগ, সুন্দৰ বুলি কয়। ভাৰতেই কাম চিতাত বহি ক'লা হৈ পৰে, ভাৰতেই জ্ঞান চিতাত বহি বগা হৈ পৰে। ভাৰতক লৈয়ে মাথা খটুৱাবলগীয়া হয়। ভাৰতবাসী আকৌ অন্য-অন্য ধৰ্মলৈ ধৰ্মান্তৰিত হৈ গৈছে। ইউৰোপীয়ান আৰু ইণ্ডিয়ানৰ মাজত পাৰ্থক্য দেখা পোৱা নাযায়, তাত গৈ বিবাহ কৰিলে আকৌ খ্ৰীষ্টিয়ান বুলি ক'বলৈ ধৰে। তেওঁলোকৰ সন্তান আদিও সেই চেহেৰাৰে হৈ পৰে। আফ্ৰিকাতো গৈ বিবাহ কৰি লয়।

এতিয়া বাবাই বিশাল বুদ্ধি দিছে, চক্ৰক বুজিব কাৰণে। এইটোও লিখা আছে - বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি। যাদৱ আৰু কৌৰৱসকলে স্নেহ ৰখা নাছিল। যিয়ে স্নেহ ৰাখিছিল তেওঁলোকৰ বিজয় হ'ল। বিপৰীত বুদ্ধিৰ বুলি কোৱা হয় শত্ৰুক। পিতাই কয় - এই সময়ত সকলোৱে ইজন সিজনৰ শত্ৰু। পিতাকেই সৰ্বব্যাপী বুলি কৈ গালি দিয়ে নতুবা কৈ দিয়ে জন্ম-মৃত্যু ৰহিত, তেওঁৰ কোনো নাম-ৰূপ নাই। অ' গড় ফাদাৰ বুলিও কয়, সাক্ষাৎকাৰো হয় আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ। তেওঁৰ আৰু পৰমাত্মাৰ মাজত কোনোধৰণৰ পাৰ্থক্য নাথাকে। বাকী ক্ৰম অনুসৰি কম-বেছি শক্তিতো থাকেই। মনুষ্য যদিও মনুষ্যই, তথাপি তেওঁলোকৰ মাজতো পদৰ কথা থাকে। বুদ্ধিৰ পাৰ্থক্য আছে। জ্ঞান সাগৰে তোমালোকক জ্ঞান দিছে গতিকে তেওঁক স্মৰণ কৰা, সেই অৱস্থা তোমালোকৰ অন্তত হ'বগৈ।

অমৃতবেলা স্মৰণৰ দ্বাৰা সুখ প্ৰাপ্ত কৰা, লাগিলে বাগৰি থাকা কিন্তু টোপনি আহিব নালাগে। নিজৰ দৃঢ়তাৰে পিতাৰ স্মৃতিত বহিব লাগে। পৰিশ্ৰম আছে। বৈদ্য লোকেও দৰব দিয়ে অমৃতবেলাৰ কাৰণে। এয়াও দৰব হয়। ৰচৰিতা পিতাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ ৰচনা কৰি পঢ়ায় - এই কথাটো সকলোকে বুজাব লাগে।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :- ****

(১) আমি ঈশ্বৰৰ কোলালৈ আহিছো আকৌ দেৱতাৰ কোলালৈ যাম - এইটো আত্মিক নিচাত থাকিব লাগে। নিজৰ আৰু অন্যৰো কল্যাণ কৰিব লাগে।

(২) অমৃতবেলা উঠি জ্ঞান সাগৰৰ জ্ঞানৰ মনন কৰিব লাগে। এজনৰ অব্যভিচাৰী স্মৃতিত থাকিব লাগে। দেহ-অভিমান এৰি নিজক আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰিব লাগে।

বৰদান: প্ৰত্যেক আত্মাৰ সম্বন্ধ - সম্পৰ্কত আ হিও সকলো প্ৰশ্নৰ পৰা মুক্ত হৈ থাকোঁতা সদায় প্ৰসন্নচিৎ হোৱা প্ৰত্যেক আত্মাৰ সম্বন্ধ-সম্পৰ্কত আহোতে কেতিয়াও অন্তৰত এইটো প্ৰশ্ন উদয় হ'ব নালাগে যে এনেকুৱা কিয় কৰে বা কিয় কয়, এই কথাটো এনেকুৱা নহয়, এনেকুৱাহে হোৱা উচিত। যিয়ে এই প্ৰশ্নবোৰৰ পৰা মুক্ত হৈ থাকে তেৱেঁই সদায় প্ৰসন্নচিৎ হৈ থাকে। কিন্তু যিয়ে এই প্ৰশ্নবোৰৰ কিউত (শাৰীত) গুছি যায়, ৰচনা ৰচি ল'লে তাৰ পালনাও কৰিবলগীয়া হয়। সময় আৰু শক্তিও দিবলগীয়া হয়, সেয়েহে এই ব্যৰ্থ ৰচনাৰ বাৰ্থ কণ্ট'ল (জন্ম নিয়ন্ত্ৰণ) কৰা।

শ্লোগান: * শ্লো গা ন :- নিজৰ নয়নত বিন্দু ৰূপী পিতাক সমাহিত কৰি লোৱা তেতিয়া অন্য কোনো সমাহিত হ'ব নোৱাৰিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!